

קלו מהר"י חרוש השביעי מינין

אוצר החכמה

במשפלות שהשיגה ותתדבק בשכל הפועל, כמו שכתבנו. לכת עובדי אלילים אומר "קרבו ויבכם" — כי ריב ומדון להם עם ישראל, כי אין שנאה כשנאת הדת. ולכת הפילוסופים אומר: "הגישו עצמותיכם" — פרוש: ההתעצמות הזו אשר בדיתם מלבכם. ועם שתי הפתות הללו יטען טענה אחת בעינה, והיא — אם כדברייכם כן הוא שיש אלהות בצלמים ופסילים שלכם; ואם האמת אתכם, פילוסופים, שהנפש תחצצם במשפלות ותתדבק על-ידם בשכל הפועל — "יגישו", אם-כן, "ויגידו לנו את אשר תקרינה" וכו'. כי לפי דברייכם, הנה ראוי שימצאו ביניכם נביאים מגידי עתידות. הביטו וראו, כי זה פרוש נפלא מתייחס אל הענין ומתיישב על הלשון. והיא-היא טענת 'הכוזרי' ובעל 'העקרים' נגד דעת הפילוסוף.

ובשם שהעדר מציאות הנבואה בין הפתות הנזכרות יורה על זיוף דת עבודת אלילים המדמה באלהית, ועל סתירת דעת הפילוסוף במהות השארות הנפש ובאפן השגתו; כן מציאות הנבואה והתמדתה באמה הישראלית קרוב לתשע-מאות שנה, אשר מתוכה נתברר שהשכינה שורה בישראל — היא ראיה ברורה על אמתת תורתנו הקדושה והיותה אלהית באמת, ועל בטחון שכל הרוחני ונעם האלהי אשר ישיגו נפשות הצדיקים שומרי משמרת ה', מצוותיו חקותיו ותורותיו. רמז אותו משה אדונינו במה שאמר: "ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים וגו'". ושמרתם ועשיתם, כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים; אשר ישמעון את כל-החקים האלה, ואמרו: רק עם-חכם ונבון הגוי הגדול הזה. כי מי-גוי גדול אשר-לו אלהים קרבים אליו כה' אלהינו בכל-קראנו אליו" [דברים ד, ה-ז].